

*Un poet de succes (Marius Bodochi)
și sensibilă sa admiratoare (Ileana
Negru)*

gul în nuce pledează pentru dragostea statonnică, autentică și devotată.

Spectacolul semnat regizoral de Dorel Visan încearcă să identifice și să valorizeze valențele poetice ale dramei. Înstituie o atmosferă „fin de siècle”, adaugă textului multă poezie eminesciană, înscrie montarea între două coperte împrumutate din *Mira*, aduce actorii la începutul și la sfârșitul reprezentației în stop-cadru, atribuie unor imagini o tentă onirică. Scenograful T. Th. Ciupe a conceput un spațiu al realului contrapunctat de un altul, al visului. În ansamblu, montarea ilustrează o formulă de spectacol de tip romantic, pendulind între reprezentația dramatică și montajul literar, formulă de spectacol aflată adesea în vecinătatea poeziei scenicizate, cu o tonalitate elegiacă. E cert că ar mai fi fost de stăruit asupra teatralității montării. Ca și asupra coerenței sale. Spectacolul beneficiază de o distribuție adecvată aleasă care-l servește meritos în limitele ce i-au fost stabilite. Emmi are în Ileana Negru o interpretă sensibilă ce conferă jocului său o remarcabilă puritate a gândului și sentimentului. Radu Amzulescu, în Alecu, creează un personaj ce-și intuiește permanent nefericirea, exteriorizând cu măsură frământările, gelozia și înfrîngerile acestuia. Marius Bodochi schițează imaginea unui poet de succes, elegant, modern, duios, dar superficial. Bine distribuiți sint și Octavian Lăluș și Ion Marian, cel dintîi notabil prin rafinamentul și distincția interpretării, cel de-al doilea prin izbită-i compoziție de vîrstă.

Fără a devăluși pe deplin virtuțile teatrale ale textului eminescian, specta-

colul e o montare decentă, probînd seriozitatea preocupărilor de anvergură culturală, ce caracterizează activitatea actuală a Naționalului clujean.

Mircea Em. MORARIU

O redescoperire

Creația dramatică eminesciană (tragedii, comedii satirice, drame istorice, monologuri, scenetă pentru păpuși atît cîtă fost încheată într-un act sau două, într-o scenă ori notație) obligă, ne obligă, prin calitatea fiecărui vers atîns de vibrația geniului, la punere în scenă. Nu doar la restituire pioasă făcută în numele admirației pentru restul operei. Eminescu a fost dramaturg și doar cu asemenea convingere trebuie să ne apropiem de teatrul său. Astfel s-au apropiat și creatorii spectacolului *Intemeletoarii* pe scena Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani. Faptul că în spectacol sînt colate numai cîteva scene din *Decebal*, *Bogdan Dragoș* și *Mira* nu înscrise adaptarea și punerea în scenă, semnate de regizorul Dan Alecsandrescu, între gesturile simplu omagiale, căci adaptarea nu a însemnat înlăturarea materiei de prisos, ci a fost reținut cîte un nucleu din fiecare text întru susținerea filonului central al dramelor: lecția de viață trăită în demnitate de strămoșii noștri. Sînt orînduite cronologic faptele istoriei și sînt puse în conjuncție personaje care autentifică știința dramaturgului de a construi caractere și a configura conflicte. În fiecare dintre fragmente, un erou-pivot susține teza istorică, pentru ca opozantul său, dincolo de termenul de contradicție, să aducă nuanțarea momentului istoric și a situației specifice. Actorii Andrii Traian (în *Decebal*, *Dragul*, *Luca Arbore*) și Marius Rogojinschi (în *Iaromir*, *Sas*, *Ștefăniță Vodă*) au avut de materializat fiecare, în trei roluri, același fel de erou ca propunere ideatică dar cu un cîmp de acțiune și de manifestare diferit. Pe cel dintîi, regizorul l-a îndrumat spre statuar, celui de-al doilea, în zbatere telurică, i s-a refuzat verticalitatea, în subtilul contrapunct. Spectacolul lui Dan Alecsandrescu apare ca un ritual extras din istorie, dar cu demonstrația vizînd în contemporaneitate. Din păcate, decorul imaginat de prof. univ. arh. Traian Nițescu este de sugestie elementară și împingă un aer de banalitate contextului scenic.

Florica ICHIM